

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: V. N.,

zastoupeného advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému

Krajský úřad Moravskoslezského kraje,
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Moravská Ostrava a Přívoz

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, č. j. MSK 117338/2015, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 1. 2. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, č. j. MSK 117338/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností (dále jen „Magistrát“),
ze dne 13. 8. 2015,

č. j. SMO/286251/15/DSČ/StoP, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč za spáchání dvou správních deliktů na úseku silničního provozu. Souběžně se zrušením napadeného rozhodnutí navrhnul žalobce rovněž zrušení rozhodnutí Magistrátu, coby správního orgánu prvního stupně.

II. Žalobní body

2. V první řadě žalobce namítá, že Magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Magistrát měl v tomto směru vyvinout větší úsilí a nespokojit se s tím, že žalobcem oznámený řidič nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, řidiče měl předvolat k podání vysvětlení opětovně a nepřičítat jeho pasivitu k tíži žalobce. Postup magistrátu je účelový, pro zahájení přestupkové řízení totiž není podstatné, zda takto označený řidič je součinný, jelikož řízení lze zahájit i doručením oznámení fikcí nebo opatrovníkovi. Pokud by Magistrát dospěl k závěru, že tvrzení žalobce stran totožnosti řidiče je nepravdivé, měl povinnost vůči žalobci zahájit řízení o deliktu dle ustanovení § 125c odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „ProvPoz“).
3. Magistrát byl rovněž povinen předvolat žalobce k podání vysvětlení a vyzvat ho k označení dalších důkazů, jelikož z výzev k úhradě částky vyplývala žalobci povinnost toliko k oznámení totožnosti řidiče vozidla, nelze se tak ztotožnit s žalovaným, že žalobce měl ve svém sdělení uvést více informací.
4. Magistrát jednal předem předpojatě, když konstatoval, že je mu známo, že totožný řidič měl být pachatelem přestupků i v dalších řízeních. Ještě před zahájením řízení tak zaujal názor o účelovosti žalobcova jednání. Pokud chtěl rozhodovat na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, byl povinen uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Magistrát tak neučinil dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a zahájil řízení v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 ProvPoz.
5. Žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Tento postup zkrátil žalobce na jemu ústavním pořádkem zaručených základních právech, došlo k porušení zásady bezprostřednosti, ačkoliv žalobce o nařízení ústního jednání žádal ve svém vyjádření. Obligatornost ústního jednání vyplývá u obviněného ze správního deliktu z požívání obdobných práv, jako tomu je u obviněného z přestupku či trestného činu. Žalobce ohledně povinnosti konat ústní jednání odkazuje na stěžejní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015.
6. Žalobce nesouhlasí ani s úvahami Magistrátu vedoucími ke stanovení výše pokuty, kterážto nebyla stanovena na spodní hranici zákonného rozmezí. Řidič vozidla svým stáním nepůsobil dopravní nehodu ani jinou hmotnou škodu. V případě přestupku ze

dne

8. 11. 2013 stál na zakázaném místě ve večerních hodinách, tudíž nemohl nikoho omezit. Při přestupku ze dne 13. 12. 2013 stál na zakázaném místě pouze cca 15 minut, nikoho neomezoval, přičemž pouze vykládal zboží. Účelem sankce je docílit vyšší kázně řidičů, nelze tedy přičítat žalobci přestupkové jednání řidiče a udělovat mu proto vyšší sankci, která měla být udělena na spodní hranici zákonné sazby, tj. ve výši 1 500 Kč.
7. Správní delikty provozovatele vozidla jsou již promlčeny. Zákonem není stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla. Správní delikt ovšem musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty od jeho spáchání tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po uplynutí této lhůty je jeho neprojednatelnost. Nelze souhlasit s tím, že délka promlčecí lhůty analogicky vyplývá z ustanovení § 125e odst. 3 ProvPoz, jelikož v daném případě byla provozovatelem vozidla nepodnikající fyzická osoba.
8. Magistrát dále nijak neprokázal, že by stání řidiče bylo zakázaným zastavením či stáním. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, jenž ovšem, s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008, nemůže být použit jako důkaz. Pakliže bylo vozidlo zaparkováno mimo pozemní komunikaci, nejednalo se o přestupek proti zákonu o silničním provozu, ale proti přestupkovému zákonu, jehož spáchání nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla.
9. Řidič vozidla, pan B., se dne 13. 12. 2013 nedopustil přestupku, jelikož na dotčeném místě zaparkoval z důvodu vyložení nákladu. Pokud by Magistrát nařídil ve věci ústní jednání, předložil by žalobce k důkazu dodací list potvrzující přijetí vykládaného zboží, přičemž vzhledem k tomu nemohl být shledán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla ani žalobce. S ohledem výše uvedené je rozhodnutí žalovaného nezákonné a žalobce tudíž navrhuje jeho zrušení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Namítá, že samotné sdělení provozovatele bez dalšího nepovažuje za dostatečný podklad pro zahájení řízení o přestupku, jelikož v povahy věci má provozovatel zájem na tom, aby nebyl postižen za správní delikt, a tudíž jeho tvrzení o totožnosti řidiče vozidla musí být posuzováno touto optikou. Žalovaný má rovněž za to, že výzva adresovaná osobě, kterou žalobce označil za řidiče vozidla, je nezbytným krokem ke zjištění pachatele přestupku. K nezbytnosti konat ústní jednání uvádí, že toto se obligatorně koná v řízení o přestupku, nikoliv však v řízení o správním deliktu, jež se řídí správním řádem. Ačkoliv ve věci nebylo formálně nařízeno ústní jednání, žalobci byla poskytnuta lhůta k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, přičemž daného práva nevyužil. K samotné výši sankce žalobce v odvolání ničeho nenamítal. Již skutečnost, že byl žalobce uznán vinným pro dva správní delikty

ve vícečinném souběhu je přítěžující okolností. Takovou okolností je i skutečnost, že vozidlo stálo na frekventované pozemní komunikaci s provozem tramvají procházející středem krajského města. K promlčení deliktů žalovaný sděluje, že zákon o silničním provozu ve znění účinném ke dni spáchání obou skutků výslovně neupravoval zánik odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. Žalovaný má za to, že na danou je třeba vztáhnout analogii *legis* a aplikovat lhůty uvedené v ustanovení významem a účelem nejbližší (§ 125e odst. 5 ProvPoz), a nikoliv užít analogii *iuris*, jak tomu učinil žalobce dovoláváním se zániku odpovědnosti za přestupek dle ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „PřesZ“). Jak subjektivní, tak i objektivní prekluzivní lhůty byly tedy zachovány.

IV. Skutková zjištění

11. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 11. 2. 2014 byla Magistrátu ze strany Městské policie Ostrava doručena oznámení k zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) ProvPoz, jelikož řidič automobilu, jehož provozovatelem je žalobce, nerespektoval ve dnech 8. 11. 2013 a 13. 12. 2013 dopravní značení „B29“ – zákaz stání a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval. Výzvami Magistrátu ze dne 18. 3. 2014 byl žalobce vyzván k uhrazení částek ve výši 500 Kč a současně poučen o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče, který skutečně řídil automobil v době spáchání přestupku. Vyjádřením ze dne 13. 5. 2014 žalobce k výzvě sdělil, že v dotčené době měl vozidlo k užívání a řídil jej pan J. R. B. Výzvami ze dne 3. 6. 2014 Magistrát vyzval žalobcem uvedeného řidiče – pana B. – ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče. Jelikož Magistrát nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité

osobě, rozhodl dne 6. 11. 2014 a dne 5. 12. 2014 o odložení věci. Dne 5. 12. 2014 bylo tehdejšímu zmocněnci žalobce doručeno vyrozumění o seznámení se s podklady pro rozhodnutí o obou shora uvedených skutcích. Dne 16. 2. 2015 rozhodl Magistrát pod č. j. SMO/059904/15/DSČ/StoP tak, že se žalobce dopustil shora popsanych správních deliktů a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se dne 4. 3. 2015 žalobce odvolal, o čemž žalovaný rozhodl pod č. j. MSK 45658/2015 dne 21. 5. 2015 tak, že rozhodnutí Magistrátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož řízení o správním deliktu nebylo s žalobcem řádně zahájeno, pokud tento byl pouze vyrozuměn o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Úkonem ze dne 7. 7. 2015 oznámil Magistrát žalobci zahájení řízení o správním deliktu a současně ho opětovně poučil o právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2015, č. j. SMO/286251/15/DSČ/StoP, rozhodl Magistrát opětovně o uložení pokuty za spáchání předmětných správních deliktů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 9. 2015 odvolání, v němž namítal, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, čímž došlo ke zkrácení jeho práv, správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu, nýbrž řízení o přestupku, a správní delikty

provozovatele vozidla byly již promlčeny. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno pod bodem I. tohoto rozsudku.

V. Právní posouzení

12. Krajský soud poté, co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ustanovení § 125f odst. 1 ProvPoz, ve znění účinném do 30. 4. 2014, *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
14. Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) ProvPoz, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
15. K otázce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku již judikoval Nejvyšší správní soud, kdy dovodil, že ustanovení § 125f odst. 4 ProvPoz vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z ustanovení § 125h odst. 6 ProvPoz, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
16. Povinnost správních orgánů činit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, coby podmínka pro následné zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ovšem nemůže být z logiky věci zcela bezbřehá. K oné hranici vymezující povinnost správního orgánu aktivně vyhledávat pachatele přestupku se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, kdy např. ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 uvedl, že: „[š]lo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit...pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu dle § 60 odst. 1, věty za středníkem, zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Shodně se soud vyjádřil také v rozsudcích ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31, ze dne 29. 3. 2016., č. j. 2 As 7/2016 – 30.

17. V intencích shora předestřených judikturních úvah soud konstatuje, že v nyní posuzované věci Magistrát učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a naplnil tak podmínku pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla. Jak vyplynulo ze správních spisů, výzvami ze dne 3. 6. 2014 se Magistrát pokusil kontaktovat žalobcem označeného řidiče vozidla, tyto však i přes reklamaci předmětných zásilek nebyly doručeny. Bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po Magistrátu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku, který tak postupoval správně, když dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) PřesZ odložil řízení o přestupku a projednal skutek jako správní delikt. Tato žalobní námitka není důvodná. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že měl Magistrát povinnost vůči němu zahájit řízení o přestupku podle ustanovení § 125c odst. 2 ProvPoz., které zakotvuje přestupek fyzické osoby navazující na zákonnou povinnost obsaženou v ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) ProvPoz, tj. povinnost provozovatele vozidla znát identifikační údaje řidiče, jemuž přikázal nebo svěřil samostatné řízení vozidla, neboť zahájení tohoto řízení není podmínkou pro vznik odpovědnosti žalobce jako provozovatele vozidla podle shora citovaného ustanovení § 125c odst. 1 ProvPoz, ani není podmínkou pro zahájení správního řízení vůči žalobci jako provozovateli vozidla.
18. K námitce povinnosti správních orgánů předvolat žalobce k podání vysvětlení a vyzvat ho k označení dalších důkazů se rovněž dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud, jenž v rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 3 As 32/2004 – 53, uvedl, že předvolání k podání vysvětlení není stejně jako ústní jednání v řízeních o správních deliktech povinnou součástí správního řízení. Nadto se jeví absurdním, pokud se žalobce dovolává nepředvolání k podání vysvětlení, když byl ze strany Magistrátu poučen o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, avšak takto neučinil. Vzhledem k poskytnuté možnosti tvrdit rozhodné skutečnosti, označovat k nim důkazy, jakož i polemizovat s podklady správního orgánu pro rozhodnutí, a s ohledem na pasivitu žalobce v tomto směru, shledává soud uvedenou žalobní námitku jako nedůvodnou.
19. Nelze se ztotožnit ani s námitkou žalobce týkající se předpojatosti prvostupňového správního orgánu vůči jeho osobě. Magistrát ani žalovaný ve svých rozhodnutích pouze deklaroval, že tehdejší zmocněnec žalobce, FLEET CONTROL, s. r. o., opakovaně v různých správních řízeních označoval za pachatele přestupku totožnou osobu jako v nynějším případě. I přes tuto skutečnost ovšem Magistrát postupoval v souladu s ustanoveními § 125h odst. 5 ProvPoz, když pokračoval v šetření přestupku a vyzval žalobcem označeného řidiče k podání vysvětlení. Skutečnost vícečetného sdělení totožného řidiče není v posuzovaném případě skutečností, o níž by se jak prvostupňové, tak i napadené rozhodnutí opíralo, nejedná se tudíž o skutečnost ovlivňující věcnou stránku správních rozhodnutí. Nad rámec soud uvádí, že žalobce předmětnou námitku uplatnil až v žalobě, a nikoliv již v řízení před správními orgány, což se jeví být poněkud účelovým postupem ze strany žalobce. Správní soudy z povahy věci nesuplují a ani nemohou suplovat činnost správních orgánů. Pakliže tedy žalobce s nyní předestřenou námitkou nijak nepolemizoval

- v rámci svého odvolání proti rozhodnutí Magistrátu, není možné v rámci žaloby *ex post* vytýkat žalovanému, že se s touto námitkou nevypořádal [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40].
20. Rovněž nelze dát žalobci za pravdu ani s námitkou ohledně (ne)nařízení ústního jednání. V již cit. rozsudku č. j. 3 As 32/2004 – 53 dovodil Nejvyšší správní soud, že ústní jednání v řízeních o správních deliktech není povinnou součástí správního řízení. K závěru, že správní orgán nemusí nařídit ústní jednání vždy, ale je tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků dospěl i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. PL. ÚS 28/98, přičemž ve vztahu k výkladu ustanovení § 125f ProvPoz shodný závěr učinil i Nejvyšší správní v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40 a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 139/2015 – 30 ze dne 7. 1. 2016 sice konstatuje nerovnost postavení účastníka řízení ve věci přestupku a účastníka řízení ve věci správního deliktu, kdy v řízení o přestupku zákon stanoví jasnou povinnost nařídit k projednání přestupku ústní jednání, zatímco v řízení o správním deliktu správní orgány s poukazem na ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu takovou výslovnou povinnost vždy nemají, nicméně i v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud jako základní kritérium pro rozlišení, zda je či není nutno nařídit jednání, stanoví kritérium zákonnosti, tedy, zda nenařízení ústního jednání mohlo vést k nezákonnému rozhodnutí. V posuzovaném případě nenařízení ústního jednání k nezákonnosti napadeného rozhodnutí vést nemohlo. Žalobce byl ve správním řízení pasivní, kromě formálních reakcí na výzvy správního orgánu nepřednesl žádnou svou skutkovou verzi (pouze sdělil jméno řidiče), neseznámil se s podklady pro rozhodnutí, nijak se k nim nevyjádřil, odvolání odůvodnil pouze obecně a jeho námitka se tak i v tomto případě jeví jako účelová. Pouze na okraj soud dodává, že se žalobce ani jeho zástupce bez jakékoliv omluvy nedostavili k ani nařízenému jednání před soudem, s rozhodnutím bez jednání přitom žalobce výslovně nesouhlasil, a zbavil se tak možnosti vznášet námitky k provedeným důkazům. I toto jednání žalobce svědčí o tom, že žalobní námitka je účelová, že nenařízení ústního jednání nevedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a soud ji proto důvodnou neshledal.
21. Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že pokuta mu měla být uložena při spodní hranici zákonné sazby, která podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) ProvPoz činí 1.500 Kč až 2.500 Kč. Správní orgán správně přihlédl jako k přitěžující okolnost při stanovování výše pokuty k tomu, že žalobce se dopustil více správních deliktů, čímž – při současném konstatování méně značné intenzity následků porušení pravidel silničního provozu – odůvodnil uložení pokuty v polovině sazby. Není přitom správná úvaha žalobce, že v případě tohoto správního deliktu není možné pokutou výchovně ovlivnit jednání řidiče; je totiž zcela v moci žalobce rozhodnout, komu svoje vozidlo svěří a jak zajistí svoji povinnost provozovatele vozidla, a zde právě se výchovné působení uložené pokuty může projevit (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 As 73/2016 – 40 z 16. 6. 2016). Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná.
22. Za nedůvodnou považuje krajský soud rovněž námitku promlčení správního deliktu. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2017 č. j. 10 As 308/2016 – 20,

„odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona per analogiam), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích“. Krajský soud nemá žádný důvod, aby se od uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil ani v tomto případě.

23. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, zda vozidlo bylo skutečně zaparkováno v zákazu zastavení či stání, že nebylo zaparkováno na pozemní komunikaci a že řidič vozidla na místě parkoval pouze z důvodu vyložení nákladu. Nutno podtrhnout, že skutkový stav byl až do podání žaloby nesporný. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce zjištěný skutkový stav v žádném svém podání v rámci správního řízení nenamítal. Pokud tak činil až v žalobě, a to navíc pouze jako nepodložené tvrzení, nelze takové tvrzení hodnotit jinak než jako účelové. Správní soudy nemohou suplovat řízení před správním orgánem za situace, kdy žalobce ve správním řízení o této skutečnosti nevyvolal pochybnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 a ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). V posuzované věci správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která s ohledem na skutkovou jednoduchost věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil. O tom, že vozidlo bylo zaparkováno v místě zákazu stání, v působnosti svislého dopravního znační B 29 – zákaz stání, svědčí jak oznámení o přestupku, tak samotné fotografie; žalovaný ani Magistrát své zjištění neučinili pouze na základě úředního záznamu. I tuto námitku krajský soud posoudil jako účelovou a tedy nedůvodnou.

24. Žaloba tak není důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

VI. Náklady řízení

25. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a soud mu ho proto nepřiznal (výrok II.). Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu